

יודיו של סכקר תיאפראי

יום חג הוא לנו היום, חג הבמה העברית. כהעלותה את "יוליוס קיסר" לשקספיר על הבמה, התעלמה, "הבימה" לעילא ולעילא. ישר כוחה!
אצלנו בפולניה היו אומרים: פשטצ'הבוסמסקי צ'סטרפסחצ'בונג, כלומר, אם שקספיר טרח בערב שבת, נאכל פשטורה בשבת.
הכל היה מרהיב, התפאורות, המוסיקה, המשחק, הבימוי, התאורה. הכל יוליוס היה עריץ טרני. ברוטום היה טרני לא פחות. וגם קסיום. אולם לנו, בתור יהודים, היה משום טעם לפגם בסצנת הציחה. נפש היהודי סולדת מרצח, ואולי מוטב היה למצוא פתרון אחר. אמנם, גם ירי דוד המלך לא היו נקיות מדם אך אל לנו לשכוח כי הוא כתב את ספר-התהילים!
זכורני, מעשה בעורך ה"הינט", שראה פעם ופעמים מחזות של שקספיר על הבמה הפולנית — שהיתה כשעתו מהמשוכחות באירופה המזרחית — והפסיר: אלע נזים הארבע-עין איינער דעם צווייטן, און די מענטשן קויפן איינפריטס קארטען! אמנם, יש בנישה זו מהפירי מיטיביות היהודית העממית, אך אף על פי כן היא באה לזמננו על אינסטינקט לאומי עמוק, המהבהב במספרים ונהלנו מאירה את השכח-הנלות.
לנו, כיהודים, אולי יש משום טעם לפגם גם בסצנות האליליות מהחי רומי, ולא מוכן לנו מדוע יש צורך לחזר ולדוש בארץ מארס, לא מאמאס ומיופירט ניושע!
הבכאי עשה עבודה גדולה. מסקין, בתפקיד ברוטום, נשם אוויר-פסנות. רובינה נתנה לנו שוב ליודי רומאית מפומפיה. גם השאר לא עמדו על "הנומד", כפי שאומרים אצלנו.
אנכי, אין מי שמשנית על מחיריהנוז במזנון?

פסטים

- הלכתי למלא טופס בקשה לרפטריאציה.
- רפטריאציה? — התפלא הפקיד — מאיפה אתה?
- מכאן — אמרתי.
- לאן אתה רוצה לחזור?
- למולדת! — אמרתי.
- אם כך — אמר הפקיד — עליך למלא טופס-בקשה לקבלת טופס לרפטריאציה.
- הטופס היה 127. אבל אליו היה צריך לצרף שני פסטים 14, 50, וארבעה בינוניים. ושלוש תמונות חזיתיות בלי חכמות.
- עמדתי בתור ומסרתי את הכל.
- מצוין! — אמר הפקיד — עכשיו לך למודיעין ותקבל שם טופס-בקשה להארכת 14.
- טופס-בקשה להיחית 50, שני פסטיאישור 127 ואחד קטן. ואף תשכת את העורף.
- למחרת באתי והבאתי את הכל מלא. הפקיד עיין בפסטים, ואמר: עכשיו, סע לירושלים. מפני שאצלנו אלו הפסטים, נש לבית הדפוס הממשלתי וקח שם טופס-ערעור, ותבוא הנה, ותקבל טופס לערעור שני.
- על מה אני מערער? — שאלתי.
- על הכל — אמר הפקיד — אבל הערער שלך יידחה. וגם הערער השני. אחרי השני, תבוא אלו ותקבל טופס בקשה חדש לקבלת טופס בקשה לרפטריאציה, עם חמש המלצות מכאלה שלא מכירים אותך. ותמלא שני שאלונים.
- נסעתי, חזרתי, באתי, מילאתי, מסרתי.
- מה עכשיו? — שאלתי את הפקיד.
- עכשיו קח טופס-בקשה לזכתי לישון.
- ומה בנוגע לרפטריאציה? — שאלתי.
- רפטריאציה? — תמה הפקיד — אין בכלל דבר כזה! אנחנו לא מחזירים הנה מי שכבר נולד כאן. וככלל, אם שילמת, לא מקבלים שום דבר בחזרה.

הראל י. שיגר את מנהלו הקשיש. אליעזר הופיין, בשליחות סודית לארצות הברית — כנראה לשם גיוס כספים נוספים לרכישת מניות-בנקים נוספות. נראה כי המלך לא ימות. אמנם תישאר לו רק מחצית כסאו, אך תהיה זאת עדיין מחצית רחבה מאד.

רפואה הרופא המדומה

השוטר העלה על פניו הבעה של קשיחות רשמית, שלח את ידו לצלצל בפעמון-הדירה. לא היה צורך בכך: הדלת היתה פתוחה. לא, הוא לא טעה בכתובת. שלט קטן הכריז שהדירה שייכת לד"ר ישראל שלזינגר.

משפט זבעת הצרות

הוא הידק את אצבעותיו סביב המסמכים שהביא איתו ונכנס פנימה. בחדר הקרני שרה אפלולית. על השולחן ניצב בקבוק-יין. לידו התגוללו שלוש מעטפות מקושטות בכחוכות ארוכות, גלולות לבנות ומזרק מוארך ונוצץ.

בחדר השני שכב שלזינגר הצנוע על מיטה. פניו היו חורים ועיניו עצומות. חוהו עלה וירד בכבודות. ממולו — על כיסא — נשען רובה-צייד.

נראה כי אמצעי-הקטל, פרי המדע ה"מודרני, לא נוצלו כראוי, מרצון או שלא מרצון, ישראל שלזינגר נשלח לבית-החולים בתל-השומר, נמסר לטיפולם של רופאים מוסמכים. סניון-ההתאבדות לא הצליח.

לא היה זה סניון ראשון, מוסדות הצבא עיניו בתעודותיו של ישראל שלזינגר, שציני כי הוא הוסמך לרופא על ידי אוניברסיטה צרפתית. משהו היה לא בסדר. התעודות לא נראו אמיתיות.

סרן ישראל שלזינגר נעלב: הרי הוא שרת שש שנים במחנות צבא רבים בארץ. הוא עזר למשרה הצבאית בגילוי חיילים שהיו להטים אחרי סמים משכרים. רבים פנו אליו, נרפאו ממחלותיהם, איש לא התלונן. על על עולבו יכולה להיות רק נקמה אחת — מוות. סרן שלזינגר ניסה לשים קץ לחייו.

המלצות טובות. הנקמה לא עלתה יפה. חבריו למקצוע טיפלו בו, החזירוהו לחיים. הוא השתחרר, קיבל מכתבי-המלצה מצוינים, השתקע בדירתו הקטנה וחילק את זמנו בין קריאת עיתונות הוגגרת, עשיית נסיונות בכלבו פיפי וטיפול בחולים שכנים. רבים נכנסו בשלט ד"ר שלזינגר, רופא עצבים, והם נתקלו בשלט ד"ר שלזינגר, ששלזינגר הנו רופא מוכשר, אך אינו מסוגל לרפא את תסביך-העליונות של עצמו.

אולם לאחרונה חל בשלט תהליך מזור של הצטמצמות. תחילה נחקקה ממנו דמלה עצבים. כעקבותיה נעלמה גם המלה רופא. שלזינגר סיפר לשכניו שהוא חדל לעסוק

בעל הון יסודי של מיליון ל"י.

ארנונים מיהו הדיב?

שרשרת-העוגן הכבדה נעה בחריקה. א/ק

אנחנו לא פוחדים מהצהרת בייורד

ארצה החליקה לאיטה לעבר פתח נמל-חיפה. על הסיפון ניצבו 17 צעירים תמירים, שלחו מבטים קלאים דכאון בקבוצת העסקנים שניצבה על החוף.

תורת האומה שש שנות אכזבה

הסרג'נט-מייגור הפסיע הלך ושוב על פני צריף העץ המאורך. הוא היה עצבני ודרוך. לפתע אור עז, ניגש לשולחן החשוף, הרים את המעטפה החומה שהיתה מוטלת עליו. היא היתה מוטבעת בחותמת סודי ביו"ת, מיועדת אל מפקדו הישרי. הוא פתח את המעטפה, ועיניו רחבו: מחלקת-בטחון-שרדה של צבא-הוד-מלכותו בפלשתינה הגישה תלונה נגד סרג'נט-מייגור חיליאס גיימס בראון. הוא נראה מס' טובב בשטח יהודי מחוץ לתחום, מלבד זאת נפתחה נגדו חקירה סודית בקשר לפגישות התכופות שניהל עם צעירים יהודים. לא נותר שמץ ספק, הכל התאים למצי"א: אות: השם, הדרגה, הפרטים. גיימס בראון לא ביזבז אף רגע. הוא ניגש למחסן-הנשק, שהיה תחת פיקוחו, העמיס על מכונית-משא את כל אשר הצליח לשאת בידי. המחוסם בשער המחנה הצבאי בבית-נבאללה הורם: הסרג'נט-מייגור ערק מהצבא הבריטי. כדרך משחק, יודיו בהגנה עזרו לו להסתתר עד קום-המדינה. לאחר מכן התג"י ייס לצבא ההגנה לישראל, שרת בו 11 חו"דש. כשהשתחרר ראה כי שוב אין זקוקים לו, שוב אין עוזרים לו להתאקלם בארץ. כש"התחנן ביקש שיכון מתאים, כאנגלי טיפוסי לא היה רגיל לחבוט באגרופיו על השול-הנות, שימש כדור-משחק לפקידים, אשר רגליהם העונות בצבאו מתחת לשולחנות" כתיבה במשרדי ממשלה שונים. גיימס, כדון עולה חדש, ניסה לשחרר